

Dit jaar draag ik vijftig jaar contactlenzen. Onvoorstelbaar dat ik al zo lang met die kunststof dingen in mijn ogen loop en dat mijn ogen dat al zo lang goed vinden. Er zijn weinig hulpmiddelen die zo dicht op je lichaam zitten en waar je bovendien zo afhankelijk van bent.

In al die jaren hebben mijn ogen één keer geprotesteerd, zeiden ze 'nou even niet'. Een tijdje een bril en klaar was Kees. Dat viel trouwens nog niet mee, gewend als je ogen zijn aan lenzen, moeten ze zich gedurende enkele weken resetten, wat betekent dat de bril niet meteen op de goede sterkte kan worden aangemeten.

En eerlijk gezegd, het is ook wel gepruts elke ochtend en avond. Bij het inzetten is het altijd weer afwachten of er geen stofje of ander minuscuul ongemak mee naar binnen kruipt - tranende ogen, lens weer uit, waar is-ie nou, altijd daar waar je 'm niet verwacht - bij het uitdoen springt dat ding nog wel eens weg, zodat ik regelmatig met de zaklamp van mijn telefoon de vloer van mijn slaapkamer moet afspeuren. Maar, afkloppen, het gaat altijd goed.

Ik kreeg mijn eerste bril toen ik drie was. Ik kon geen hond van een kat onderscheiden en stootte nogal eens mijn neus. Als je zo klein bent weet je niet beter, maar toen ik zeventien was had ik er genoeg van. Ik had mijn hele leventje al de wereld vanachter een dik-gerande, voor mijzelf niet bepaald flatterende omlijsting bekeken - aan attractieve kinderbrillen deden ze toen nog niet - en ik kan wel zeggen: het was een bevrijding. Ik kwam achter mijn bril vandaan. Nu wil ik soms wel weer eens terug naar een bril. Dat gefrunnik met die dingen en de gevoeligheid van mijn ogen worden er niet beter op, maar terug is terug, het is voor mij het een of het ander, en dat is nog moeilijk kiezen.

Mijn moeder had ook lenzen. Haar ogen waren lichtgroen, maar kleurden hemelsblauw met de lenzen. 'Jij had vroeger al van die mooie blauwe ogen', zei een neef die haar lang niet had gezien. Mijn moeder glom en liet het zo.